

před postupujícím vojskem, přerostlo v explozi radikalismu. Ten vyústil v napadení některých katolických klášterů, jejich rabování, někde i v kruté krveprolití. Nejvýraznější obětí vraždění se stala právě komunita františkánů, tvořená bratry z různých částí Evropy (čtyři Italové, Španěl, Francouz, Holanďan, Němci a Češi). Čin byl později všeobecně odsouzen ze strany katolíků i protestantů.

Pohnuté události spojené s mučednictvím čtrnácti bratří františkánů jsou mementem, jež může i po čtyřech staletích napomoci hlubšímu porozumění některým historickým ranám v soužití katolíků a nekatolíků a k jejich uzdravování. Proto je tomuto místu posvěcenému krví mučedníků blízká ekumenická vzájemnost. Tedy snaha o to, co spojuje, ne co rozděluje. Podobně i událost blahověčení má být zároveň nesena v duchu této vzájemnosti a vstřícnosti.

Ježíš říká, že nikdo nemá větší lásku, než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Umučení bratří prokázali tuto největší míru lásky a osvědčili ji v zemi, kam vlastně přišli na misie. Jejich láska tedy zahrnuje nejen lidi v Praze nebo v naší zemi, ale také jejich vlastní rodiny a národy, ze kterých přišli, a všechny, kdo na místo jejich umučení dodnes přicházejí. Vždyť svatí a mučedníci jsou bohatstvím a dědictvím celé církve.

Pro českou i moravskou církev je toto blahověčení, slavené jen dva dny poté, co Svätý otec zahájí Rok víry, významnou duchovní událostí, kdy je nám v osobách blahověčených bratří před oči postaven vzácný příklad věrnosti víře a osobnímu poslání a ochoty k oběti vlastního života. Zvláštní hodnotou je také mezinárodní charakter komunity, který nám připomíná aktuálnost a potřebu pravdivé vzájemnosti, postavené na hlubších hodnotách.

Spolu s českou františkánskou provincií vás proto zveme na sobotu 13. října na slavnost blahověčení do pražské katedrály, nebo alespoň k duchovnímu propojení ve dnech 4. – 12. října prostřednictvím nověny, k níž bude k dispozici brožura s vhodnými texty. Praktickou pomocí je také sbírka, která je vyhlášena pro příští neděli.

Hodnoty, které žili a přinášeli ti bratři, kež v duchu jejich přání Pokoje a Dobra obnovují i stavbu naší místní církve i celé církve Kristovy. *K tomu vám žehnají vaši biskupové.*

<http://tisk.cirkev.cz>

Dar 2. vatikánského koncilu – nové letnice pro církev

Když tehdejší papež Jan XXIII. zahajoval 11. října 1962 Druhý vatikánský koncil, bylo mu 77 let. Tehdy předpokládal, že jednání uzavře po prvním zasedání; byla však nezbytná ještě další tři a koncil nakonec trval celé tři roky. Nemohl tušit, jak veliký dopad bude mít tento koncil na vývoj života církve v dalších desetiletích. Koncilu se účastnilo 2540 koncilních otců majících hlasovací právo. To bylo něco naprosto neslýchaného. Byly zastoupeny všechny světadíly a všechny rasy. Mezi mitrami biskupů latinského ritu bylo vidět koruny orientálních ritů. Papež neměl při zahajovacím rituálu na hlavě tiaru, jak bylo zvykem, ale mitru jako ostatní biskupové. Tímto výmluvným gestem dal najevo, že koncil zahajuje jako římský biskup a kolega v biskupském úřadě. V úvodní promluvě přirovnal Jan XXIII. koncil k novým letnicím pro církev a zdůraznil, že tento koncil nebyl svolán, aby reagoval na dobové věroučné spory jako většina předchozích koncilů, ale aby zejména pomohl církvi otevřít se světu a vést s ním dialog, tedy naslouchat mu a srozumitelně mu nabízet odpověď ve vtěleném Slovu Ježíši Kristu. Koncil se stal velkým a stále ještě nedoceneným darem pro církev současnosti.

Převzato a vybráno z www.vojtechkodet.cz

Tomuto výročí se chceme věnovat v příštím čísle Farního zpravodaje.

Zprávy

Teologická fakulta Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích a Česká křesťanská akademie České Budějovice si Vás ve čtvrtek 18. 10. 2012 dovolují od 17.00 pozvat na setkání k výročí zahájení II. vatikánského koncilu s názvem: II. vatikánský koncil: *Revoluce nebo obnova v rámci tradice...?!* S pamětníkem koncilu, znalcem koncilního procesu a českým komentátorem konstituce Gaudium et spes prof. Dr. Karlem Skalickým, Th.D. bude vést rozhovor Mgr. Michal Opatrný, Dr. theol. Místo: posluchárna č. 3 v přízemí Teologické fakulty Jihočeské Univerzity v Českých Budějovicích, Kněžská 8, 370 01 České Budějovice, www.tf.jcu.cz, tel. 387 773 501.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 24. 10. 2012. Redakce: P. Jan Kuník, Ivana Hoyerová Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.farnostrozmital.cz

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 15 Ročník IX

14. října 2012

Vážení přátelé,

toto číslo FZ předkládá mj. pohled na událost mučednické smrti 14 pražských mučedníků. Kež se stanou našimi přímluvci a vyprošují nám zachování víry tváří v tvář všem nebezpečím, zvláště ve všech útocích davu...

P. Jan Kuník

(K)Rok víry

Od října 2012 do listopadu 2013 je pro církev v celém světě vyhlášen Rok víry. Začne 11. října 2012 u příležitosti padesátého výročí zahájení II. vatikánského koncilu, a skončí o slavnosti Ježíše Krista Krále 24. listopadu 2013. Těto příležitosti můžeme využít k nějakému dalšímu osobnímu kroku víry.

Brána víry nám otevírá cestu pro celý život.

Vstoupit do brány víry znamená vydat se na cestu, která trvá po celý život. Tato cesta začíná křtem, díky němuž smíme Boha nazývat Otcem, a končí tehdy, když skrze smrt projdeme do věčného života. Celá církev se musí jako Kristus vydat na cestu z pouště na místo života, k přátelství s Božím Synem, k Tomu, který dává život, a to život v plnosti. Často se stává, že křesťané mají větší starost o sociální, kulturní a politické důsledky své činnosti a o víře uvažují jako o samozřejmém předpokladu života společnosti. Ve skutečnosti však není samozřejmý a je i popírán. Dnes velké množství lidí postihla hluboká krize víry.

Víra je našim celoživotním společníkem, díky ní můžeme vnímat úžasná díla, jež pro nás Bůh činí.

Když se apoštol Pavel blížil ke konci svého života, prosil svého žáka Timotea, aby „usiloval o víru“. Cítíme, že tato výzva směřuje i ke každému z nás, abychom ve víře nezlenivěli. Víra je našim celoživotním společníkem, který nás uschopňuje, abychom stále novými očima vnímali úžasná díla, jež pro nás Bůh činí. Víra se soustředí na to, aby vnímala aktuální znamení času, a každého z nás zavazuje, aby se stal živým znamením toho, že vzkrísený Pán je přítomen ve světě. Více než co jiného dnes svět potřebuje věrohodné svědectví těch, jejichž mysl i srdce jsou osvětleny Božím slovem.

Posílení vírou očekáváme „nová nebesa a novou zemi“.

Víra nás uschopňuje, abychom poznali Krista. A jeho láska nás vybízí, abychom mu sloužili všude tam, kde se on stává našim bližním na cestě životem. Posílení vírou a nadějí upřeme svůj zrak na své působení ve světě a přitom očekáváme „nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost“ (2 Petr 3,13; srov. Zj 21,1).

Jedině v Kristu můžeme hledět do budoucnosti.

Kež tento Rok víry znovu utvrdí náš vztah s Kristem, neboť jediné v něm se skrývá jistota, s níž můžeme hledět do budoucnosti, a jediné v něm se skrývá záruka skutečné a trvalé lásky. Slova apoštola Petra představují konečný pohled na víru: „A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, sláve a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše“ (1 Petr 1,6–9).

Kež tento Rok víry znovu utvrdí náš vztah s Kristem!

Zpracováno podle: Benedikt XVI. Porta fidei – Brána k víře apoštolský list k vyhlášení roku víry. Vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno, titul a mezititulky též redakční.

Rok víry a my

11. října 2012 zahájí Svatý otec slavením mše svaté na Svatopetrském náměstí Rok víry, který bude trvat do slavnosti Krista Krále příštího roku, do 24. listopadu 2013. Ne náhodou se začátek Roku víry shoduje s výročí dvou významných událostí. Jde o padesáté výročí zahájení II. vatikánského koncilu a dvacáté výročí vyhlášení Katechismu katolické církve. Už papež Jan XXIII. vybral toto datum záměrně. Byl to den, kdy se slavil svátek Panny Marie, Matky Boží, ustanovený k 1500. výročí efezského koncilu, na kterém bylo vyhlášeno Mariino božské mateřství jako článek víry. Záměrná volba tohoto data dává tušit význam, který současný papež dává Roku víry.

Na úrovni všeobecné církve proběhne řada různých akcí. Slavnostnímu zahájení Roku víry bude předcházet další setkání z cyklu Nádvoří národů. Uskuteční se v Assisi, kde budou od 6. října věřící i ateisté diskutovat o víře. O den později zahájí své zasedání 13. řádná biskupská synoda, která se bude zabývat důležitostí nové evangelizace pro předávání víry. Po celý Rok víry budou probíhat akce, jak kulturní a společenské, tak liturgické, katechetické a evangelizační. Každoroční pravidelná setkání jednotlivých vatikánských kongregací a papežských rad budou během tohoto Roku víry věnována právě tématu nové evangelizace. Chystají se semináře zabývající se dokumenty a významem II. vatikánského koncilu. V plánu jsou také ekumenické iniciativy, jejichž cílem je podpořit obnovení jednoty mezi všemi křesťany, která je jedním z hlavních úkolů II. vatikánského koncilu. V rámci Papežské rady pro novou evangelizaci bude ustanoven sekretariát, jehož úkolem bude koordinace nejrůznějších iniciativ Roku víry. Ten také spustí speciální webovou stránku. Pro naši zeměpisnou oblast může být zajímavý mezinárodní kongres, který se bude týkat 1150. výročí mise svatých Cyrila a Metoděje ke slovanským národům – v únoru 2013 jej bude hostit Papežský východní institut a Gregoriánská univerzita. Vigilie slavnosti Sestlaní Ducha svatého (18. 5. 2013) bude zase patřit setkání různých církevních hnutí se Svatým otcem.

To je všechno pěkné, ale zůstává otázkou, jak se k tomuto Roku víry postavíme my. V apoštolském listě Porta fidei k vyhlášení Roku víry papež Benedikt XVI. zdůraznil nutnost znovu objevit cestu víry, tak jak o tom mluvil už od samého začátku svého pontifikátu. Hned v druhém článku píše: „Často se stává, že křesťané mají větší starost o sociální, kulturní a politické důsledky své činnosti a o víře uvažují jako o samozřejmém předpokladu života společnosti. Ve skutečnosti však už tento předpoklad nejenže není samozřejmý, ale často je i veřejně popírán. V minulosti bylo patrně jednotící tkanivo kultury, obecně přijímané jako odkaz k obsahu víry a jí inspirovaných ctností. Dnes se však zdá, že ve značné části společnosti už tomu tak není. Důvodem je hluboká krize víry, která postihla množství lidí. Nelze se smířit s tím, že by sůl ztratila svou chuť a světlo zůstalo skryto.“

Podle Svatého otce je Rok víry „pozvánkou ke skutečnému a novému obrácení se k Pánu, jedinému Spasiteli našeho světa“ (čl. 6). Nejde tedy jen o hlubší seznámení se s poklady naší víry, ale především o oživení naší osobní víry ve smyslu konkrétní důvěry a ochoty ke svědectví. Možná víc než kdy jindy je potřeba právě v této době znovu objevit radost z víry a jejího předávání. „Misijní nasazení věřících, jež nikdy nemůže zeslábnout, čerpá moc a sílu z každodenního objevování Boží lásky“, píše Benedikt XVI. Jde tedy o každodenní rozhodnutí „svěřovat se stále dokonaleji do náruče lásky, která se zdá být vždy větší, neboť má svůj původ v Bohu“ (čl. 7).

Konkrétně je tento rok příležitostí, abychom se věnovali na jedné straně sami sobě – udělali něco pro oživení naší víry –, a na straně druhé se otevřeli Duchu svatému, který nám dá sílu ke svědectví i touhu šířit poznání Ježíše uprostřed světa, ve kterém žijeme. K oživení našeho křesťanského života včetně misijního zápalu je možné prožít nějakou duchovní obnovu, seminář obnovy víry, farní misie nebo farní exercicie všedního dne, založit ve farnosti společenství nebo obnovit to, co se rozpadlo. V každém případě ani při organizování něčeho navenek nesmíme zapomenout, že každá skutečná obnova začíná uvnitř, v srdci každého z nás.

Druhým velkým tématem Roku víry je připomenutí II. vatikánského koncilu, jeho odkazu a poselství. Benedikt XVI. upozorňuje (čl. 5), jaká je to vynikající příležitost k tomu, abychom hlouběji pochopili, že texty koncilních otců, slovy blahoslaveného Jana Pavla II., „neztrácejí svou hodnotu ani výkonnost. Je nezbytné, aby se vhodným způsobem pročetly, abychom se s nimi seznámovali a přijímali je jako kvalifikované a normativní texty učitelského úřadu v rámci tradice církve... Cítím víc než kdy v minulosti povinnost poukázat na koncil jako na velkou milost, kterou církev ve 20. století obdržela; je pro nás bezpečným kompasem, který nám umožňuje, abychom se dobře orientovali ve století, které se před námi otevírá.“¹

Mnozí z našich věřících už koncil nepamatují a ani nevědí, čím koncil ovlivnil život církve. Málokdo zvládne přečíst obsáhlé dokumenty koncilu a dobře se v nich zorientovat. Začínající Rok

božností. První kroky k beatifikačnímu procesu byly učiněny v 70. letech 17. století, jisté překážky však znemožnily jeho pokračování. Podobně proces započatý v letech 1907 – 1910 nebyl skončen.

Beatifikační proces ve 20. století

Teprve v letech 1933 – 1944 proběhl řádný diecézní beatifikační proces, jehož akta byla dne 13. října 1947 předána do Říma. Ostatky umučených řeholníků byly tehdy exhumovány, prohlédnuty a identifikovány. Byli vyslechnuti svědkové dokazující pověst svatosti, absenci nepřiměřeného kultu a dále odborníci, zejména historikové (např. Dr. Blažej Ráček SJ, profesor Josef Pekař a jiní). Následující politická situace, spojená s přerušením diplomatických styků s Římem a útlakem církve, odsunula řešení na více než 40 let.

Pokračování po roce 1989

K dalším krokům došlo až po roce 1989. Podle vyžádaných pokynů z Říma zpracoval Petr Alkantara Houška OFM jako vicepostulátor roku 1991 přehledný dokument o kauze, který byl předán české biskupské konferenci. Listem datovaným v Praze 25. února 1992 požádali biskupové Československa o obnovení procesu. Kongregace pro svatořečení stvrdila dekretem ze dne 20. dubna 1994, že diecézní proces byl po pečlivém prozkoumání shledán platným a že tudíž záležitost má být směřována k účinnému završení. Relátorem (= zpravodajem) pro „pražskou“ kauzu čtrnácti bratří františkánů byl jmenován jezuita Polák P. Jeroným Fokcinski. Pro dobově současné svědectví v 17. století je nutno sáhnout po písemných pramenech. Existuje osm ověřených svědectví uchovaných v archivu českomoravské františkánské provincie. Byla sice pojata do materiálu arcidiecézního procesu, avšak po odstupu padesáti let bylo dnes třeba jejich přepsání podle moderní historicko-kritické metody. Rádový postulátor františkánského řádu (=osoba pověřená shromážděním podkladů k blahorečení) pověřil touto prací polského odborníka františkána Polykarpa Nowaka, který se úspěšně zhostil tohoto úkolu během jednoho měsíce ke spokojenosti relátora.

Dokončení procesu

V roce 2004 bylo v Římě publikováno tzv. Positio super Martyrio, obsáhlý spis, který je podkladem pro jednání komisí. Zhruba v téže době proces hodnotila první komise Kongregace pro svatořečení, komise historiků. Na jaře roku 2011 projednávala kauzu komise teologů Kongregace pro svatořečení. Po 401 letech od mučednické smrti františkánů, Bedřicha Bachsteina a jeho druhů, se těmto našim bratřím dostalo cti, že budou zapsáni do seznamu blahoslavených. Papež Benedikt XVI. jejich kauzu uzavřel a v sobotu 13. října 2012 navštíví Prahu kardinál Angelo Amato, který je slavnostně vyhlásí za blahoslavené

<http://www.pms.ofm.cz>

Slovo biskupů k beatifikaci čtrnácti františkánských mučedníků

Milé sestry, milí bratři,

letos v květnu papež Benedikt XVI. podepsal dekret o mučednictví čtrnácti františkánů, Bedřicha Bachsteina a druhů, zabitých 15. února 1611 v klášteře Panny Marie Sněžné v Praze. Tím oficiálně otevřel cestu k jejich blahorečení, které proběhne v pražské katedrále 13. října tohoto roku.

Tento završující se proces blahorečení čtrnácti umučených bratří, přestože u nás dosud nevešel v obecnou známost, nese v sobě některé rysy zasluhující pozornost. Není to jen 400 let dlouhé čekání a několikeré přerušení procesu zapříčiněné dějinnými, zvláště politickými okolnostmi. Patří sem i samotné blahorečení. Kdybychom pátrali v minulosti našich zemí a hledali srovnání, museli bychom se vrátit až do období Rakouska-Uherska. Nejblíže podobnou událostí bylo totiž blahorečení Zdislavy z Lemberka papežem Piem X. roku 1907.

Připomeňme si pozadí pohnutých událostí. Františkáni osídlili pobožený konvent Panny Marie Sněžné v Praze v roce 1604 za vlády císaře Rudolfa II. Přinesli si jako dědictví povolání sv. Františka, kterého Kristus oslovil z kříže slovy: „*Františku, jdi a oprav můj dům, který se rozpadá*“, a zhruba do roku 1610 konvent i kostel skutečně obnovili. Stejně jako v době sv. Františka se však ukázalo, že toto přání se netýkalo jen stavby, ale celé Kristovy církve tolik zraněné v době, kdy Pán tyto bratry povolal. Brzy se totiž jejich poslání mělo dovést i obětí života.

Dne 15. února 1611 došlo ke vpádu vojska Leopolda Habsburského do Prahy. Vojsko, které mělo upevnit slábnoucí pozici katolického císaře a už během svého postupu k Praze vyvolávalo pobouření svým barbarským jednáním, obsadilo Malou Stranu a snažilo se proniknout na druhý břeh Vltavy. Vzniklé napětí a ohrožení místních obyvatel i těch, kdo se do většinově nekatolické Prahy stáhli

víry je příležitostí vrátit se k výkladům a učení těchto dokumentů v přednáškách, seminářích, ve společenství, a tak hlouběji pochopit význam koncilu, tohoto velikého daru současné církvi. Je dobré si připomenout, že se v průběhu koncilu odehrály události, které se nikdy během předešlých 20 ekumenických koncilů nestaly, a že dokumenty vzešlé z koncilu představují názorovou shodu největšího počtu biskupů, kteří kdy byli v historii shromážděni na jednom místě.

V církvi existuje určité napětí ohledně chápání posledního koncilu a mnozí dnes prožíváme určité znepokojení nad tím, že ona symbolická okna do církve, která II. vatikánský koncil otevřel dokotán, se znovu přivírají. Bolesně je, kolik přibylo za poslední léta kritiků koncilu, často z řad těch, kteří ani pořádně koncil neznají. Mnoho myšlenek vzešlých z koncilu se kritizuje a opouští bez jejich hlubší znalosti a významu. Dnes, padesát let od zahájení koncilu, můžeme také snadněji vidět určité chybné tendence, které v letech těsně po koncilu nebylo možné ani spatřit ani posoudit. Mnohde se otevřel prostor pro spíš sekulární než křesťanský humanismus, který narušil křesťanskou praxi a mnohé aspekty víry.

To však neznamená, že by koncil nebyl dílem Ducha svatého a neměl nám už co říct. Už během koncilních jednání docházelo k mnohým názorovým sporům, ale cenné bylo, že otcové koncilu s vírou naslouchali tomu, co Duch svatý chtěl sdělit církvi. Církve sama se začala vnímat spíše jako živý organismus, modlí se společenství věřících na cestě víry, a ne jako organizace. K tomu je třeba se opět vrátit a ve světle Ducha svatého toto znovu objevit. K tématu koncilu a jeho významu pro nás se na těchto stránkách ještě vrátíme. S důvěrou prosíme Matku Boží, které bylo celé dílo koncilní obnovy svěřeno, aby nás vedla i v Roce víry, aby se stal skutečnou obnovou našeho osobního vztahu s Bohem i obnovou našeho života v církevním společenství.

P. Vojtěch Kodet

Čtrnáct pražských mučedníků

Pražští mučedníci byli bratři františkáni, kteří roku 1604 obsadili trosky kláštera u Panny Marie Sněžné a začali ho renovovat. Pocházeli z různých evropských národů - Itálie, Německa, Španělska, Holandska a dalších, prožili však již nějaký čas na našem území – přišli do Prahy z Brna a Olomouce – a ovládali téměř všichni češtinu.

Za doby vpádu pasovských vojsk do Čech roku 1611 byli nařčeni z kolaborace s katolickým vojskem, na masopustní úterý 15. února 1611 do jejich kláštera vtrhla pražská lůza a bratry bez milosti pobila. Jejich těla zůstala několik dní pohozena na svých místech, až v sobotu byli pohřbeni v křížové chodbě kláštera a později v kapli sv. Michala.

Již krátce po jejich smrti začala být jejich památka slavena pravidelně nějakou formou pobožnosti. První kroky k jejich blahorečení byly učiněny již v 17. století. Proces blahorečení byl znovu zahájen v 30. letech 20. století, na 40 let byl přerušen komunistickým režimem a obnoven byl až po roce 1989. Čtrnáct pražských mučedníků bude blahorečeno dne 13. 10. 2012 při slavnostní mši svaté v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Program v katedrále je od 9 hodin, mše svatá začíná v 10 hodin. Blahorečení je významnou duchovní událostí, kdy bude v osobách blahorečených bratří před očima všech věřících vyzdvížen mimořádný příklad věrnosti víře a osobnímu poslání, střízlivé ochoty k oběti vlastního života i pokojného přijetí utrpení a smrti a kdy se také budou moci dotknout tajemství společenství svatých, které hlouběji odhaluje cíl životní pouti každého člověka.

<http://www.pms.ofm.cz>

Události dne 15. února 1611

Vpád Pasovských

Na konci ledna 1611 pozval do Čech Rudolfa II. vojsko pasovského arciknížete Leopolda. Vpádu Pasovských muselo čelit české stavovské vojsko, které jim nakonec znemožnilo ovládnout Prahu a rozprášílo je. Na vpádu Pasovských neměli vinu katolíci, naopak jejich čelní představitelé včetně papežského nuncia a kancléře království Zdeňka Vojtěcha Popela z Lobkovic čelili dvorským pletichám, které invazi předcházely. Přesto se však rozšířila dezinformace, jako by strůjci vpádu byli katolíci a kláštery měly být místem pro úkryt zbraní a pasovských jezdců. Lid, který se seběhl i z pražského okolí na obranu Prahy po domácku ozbrojený, se tak nakonec obrátil proti klášterům. Na Karlově v klášteře augustiniánů byl zavražděn opat, převor a klášterní bratr. Na obranu minoritů u sv. Jakuba se postavili řezníci se sekerami, ač byli luterského vyznání. Jezuitský klášter zachránilo stavovské vojsko. Nejhůře se vedlo františkánům u Panny Marie Sněžné. Kostel i klášter obklíčilo okolo 700 útočnicků. Jejich vůdcem byl berounský měšťan a dobrodruh Matouš Hovorčovský z Kolivé Hory.

Vraždění v kostele

V osudné úterý 15. února 1611 vikář kláštera Bedřich Bachstein nařídil, aby nikdo areál neopouštěl. Kolem 11. hodiny dopoledne obklopilo areál Panny Marie Sněžné asi 700 ozbrojených lidí, převážně městské spodiny. Protože kostel byl otevřen po skončení mše svaté, vtrhla početná skupina útočníků nejprve do chrámu. Zde krutým způsobem zabila dva kněze a bratra laika. Kněz Jan Martinez, rodem Španěl, byl usmrčen ve chvíli, kdy se snažil odnést do bezpečí ciborium s Nejsvětější svátostí oltářní. Ačkoliv u posledního dechu chránil eucharistii vlastním tělem, došlo nakonec k jejímu zneuctění. Další kněz Bartoloměj Dalmasoni, Ital, byl zabit, když vycházel ze zpovědnice v dnešní kapli sv. Michala, tehdy zasvěcené Panně Marii. V přilehlých prostorách byl pak zabit pomocný sakristán, laik Jan Rode, rovněž Ital, který hledal útočiště v depozitáři sakristie.

Vraždění v klášteře

Ozbrojený dav, který zaměřil pozornost na klášter, setkal se s vážnou překážkou: brána vedoucí do kláštera z prostranství před kostelem byla uzavřena a celou hodinu odolávala náporu útočnicků. Když byla konečně rozbita a vyvrácena, nalezli vetřelci v samotném klášteře čtyři řeholníky, které zavraždili. Nejprve bratra Krištofa, původem Holanďana, staršího kuchaře, který přicházel ze dvora a nesl dřevo do kuchyně, dále klerika Klementa ze Švábska, který připravoval na stoly a vyšel z jídelny do ambitu, potom v prvním poschodí jáhna Jeronýma z Arese, Itala z Milána, který se s rozepjatými rukama modlil před oltářkem Panny Marie Pomocné, a konečně v klášterní nemocnici kněze Šimona, Francouze, který byl na lůžku, protože byl už krátce předtím zraněn venku násilníky.

Vraždění na půdě a ve věžičce

Po delší době objevili útočníci schody z horního patra ambitu na klášterní půdu. Tam se uchýlil vikář kláštera zmíněný P. Bedřich Bachstein, který zastupoval nepřítomného kvardiána Jiljího Smouta, Belgičana, který byl na služebních cestách. Jako zástupce představeného měl P. Bedřich za mladé bratry odpovědnost zakotvenou v řeholi. Proto se snažil odvést je do relativního bezpečí. Nakonec byl Bedřich usmrčen spolu s řeholním bratrem mladším kuchařem Emanuelelem, který patrně pocházel ze země Koruny české, a dvěma novici, Janem, kandidátem bohosloví, a Antonínem, pomocníkem v kuchyni. Oba byli patrně rovněž ze země Koruny české. Mrtvolky těchto čtyř řeholníků byly svrženy otvorem v klenbě na dlažbu kostela a dopadly dprostřed chrámu. Pronásledovatelé nakonec pronikli i do věžičky, která se tyčila nad kostelní střechou. Tam s dovolením představeného uchýlili se tři řeholní bratři: podjáhna Kašpar Daverio, Ital, klerik Jakub, Němec z Augsburgu, a bratr Didak Jan, krejčí, o němž se neví, odkud pocházel. Všichni tři byli usmrčeni a jejich mrtvá těla byla shozena po příkré střeše do nádvoří, kde byla nabodána na kopí.

Drancování kláštera, potrestání viníků

Kostel i klášter byly vetřelci zpusťšeny, liturgické předměty a oděvy zneuctěny, zničeny cenné dokumenty a před vykradením nebyly ušetřeny ani hrobky zemřelých. Obnažená a zohavená těla povražděných řeholníků zůstala pohozena a nepohřbena až do soboty. Tehdy byla péčí dvou šlechticů, paní Maxmiliány, manželky pana purkrabího Adama ze Šternberka, a paní Anny, vdovy po panu Janu Jindřichovi z Písnice a na Schoenbachu, královském vicekancléři, za pomoci rodinných příslušníků a dvou měšťanů ošetřena a uložena bez rakví přímo do hlíny v klášterním dolním ambitu blízko brány. V dubnu 1611 bylo z rozkazu staroměstského práva odsouzeno k smrti 14 vrahů a již v říjnu toho roku byl klášter opět obsazen františkány.

P. Petr Alkantara Houška, OFM

Proces blahorečení Čtrnácti pražských mučedníků

Zesnulí křesťané, kteří žili svatě, mohou být v církvi, jakmile je uzavřen určitý proces uznání (proces blahorečení). Blahorečený světec je pak nazýván „blahoslaveným“. Na rozdíl od kanonizovaných světců, uctívaných v celém katolickém světě, je církevní kult blahoslavených většinou omezen, např. na diecézi, zemi, řádové společenství atd. Blahorečení bývá předstupněm kanonizace (prohlášení za svatého).

Posmrtná úcta k mučedníkům

Již pět let po smrti Čtrnácti pražských mučedníků poručil pražský arcibiskup Jan Lohelius (1549-1622) těla exhumovat a pohřbit v kapli Panny Marie. Při této příležitosti bylo shledáno, že podlehla jen minimálnímu rozkladu. V této kapli – dnes zasvěcené sv. Michalu – odpočívají dodnes, a to pod oltářem sv. Petra z Alkantary, který byl postaven teprve v 2. polovině 17. století. Soukromá úcta k nim nebyla nikdy přerušena a výroční památka jejich smrti byla slavena vždy nějakou formou po-

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 15. do 28. října 2012						
Den	Starý Rožmitál		Hvozd'any	Bohutín	Třebsko	Ostatní
	farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého				
15. 10.		mše sv. není				
16. 10.		mše sv. není				
17. 10.		18,00 Za Terezii Fousovou, manžela, 4 děti a za P. Wolfganga Jilečka				19,00 biblická hodina <i>Společenské centrum</i>
18. 10.		8,30 Za Josefa a Marii Tolmovy, Karla a Marii Kloudovy				18,00 mše svatá <i>Voltuš</i>
19. 10.		18,00 Za Daniela a Annu Liškovy a celý rod				
20. 10.		18,00 Za Alžbětu Vinařovou a ten celý rod				10,00 biřmování <i>Chraštice</i> 8,30 vikariátní setkání mládeže <i>Krásná Hora</i>
21. 10.	Slavnost Posvěcení kostela 8,15 Za Jaroslava a Irenu Štrofovy		9,45 mše sv.	11,30 mše sv.	14,00 mše sv. !!!	16,00 Koncert žáků a učitelů ZUŠ J. J. Ryby <i>kostel Povýšení sv. Kříže</i>
22. 10.		mše sv. není				
23. 10.		mše sv. není				16,00 ministrantský výlet <i>Plzeň</i>
24. 10.		18,00 Za Alžbětu Vinařovou a ten celý rod				19,00 modlit. skupina <i>Společenské centrum</i>
25. 10.		8,30 Za P. Josefa Drnka, jeho rodiče a sourozence				14,30 mše svatá <i>Centrum soc. služeb</i>
26. 10.		18,00 mše svatá s dětmi Za Marii Trčkovou, rodiče Trčkovy a Stanických a d. v o.				19,15 setkání mladých <i>fara</i>
27. 10.	11,30 křest Julie Mírkové	18,00 Za Marii Stehlíkovou				
28. 10.	8,15 Za † Růženu Staňkovou, manžela Josefa, za † syny Josefa, Vladimíra a Jaroslava a d. v o.		9,45 mše sv.	mše sv. není	14,00 mše sv.	Poznámka: Modlitba sv. Růžence vždy 30 min. před začátkem bohoslužby.

Program oslav blahořečení Čtrnácti pražských mučedníků 12. - 14. října 2012

- Pá 12. 10.** 20:00 Hudebně-výtvarná performance: hrají Clarinet Factory a Alan Vitouš (percuse), výtvarně-světelný doprovod Petr Nikl (*kostel Panny Marie Sněžné*)
- So 13. 10.** 10:00 **Slavnostní mše sv., při níž bude blahořečeno Čtrnáct pražských mučedníků**, hlavní celebrant kardinál Angelo Amato SDB, prefekt Kongregace pro svatořečení (*katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha*)
Předprogram v katedrále začíná již v 9 hodin
- 15:00 a 16:00 Komentovaná prohlídka kláštera a kostela (*klášter a kostel Panny Marie Sněžné*), možnost návštěvy výstavy
- 19:00 Koncert skupiny Hradišťan, umělecký vedoucí Jiří Pavlica (*kostel Panny Marie Sněžné*) - *nebude večerní mše svatá*
- Ne 14. 10.** 10:00 **Slavnostní mše svatá, na jejímž závěru bude nádvoří kostela dedikováno Čtrnácti pražským mučedníkům**, hl. celebrant br. José Rodríguez Carballo OFM, generální ministr (*kostel Panny Marie Sněžné*) - *bude to jediná mše svatá v neděli dopoledne*
- 18:00 Mše svatá, hl. celebrant kardinál Giovanni Coppa (*kostel Panny Marie Sněžné*)

Doprovodný kulturní program v těchto dnech se koná pod záštitou radního hl. m. Prahy pro kulturu, památkovou péči etc., pana Ing. Václava Novotného.